

# LÁSKA - CESTA KE ZDRAVÍ I K BOHU

Miroslav Hrabica

Motto:

Blahoslaveny jsou všechny bytosti světa  
a mír v jejich srdcích nechť lásku i zdraví rozdává.

# NĚKOLIK MYŠLENEK ÚVODEM

Podívejme se kolem sebe, zahleďme se na výtvořiny matičky přírody. Spatříme pole, louky, lesy, vodstvo, květeny, všelijaké živočichy i zvěř. A nad tím vším oblaka, nebe s úchvatnými výtvořinami, povznášejícími ducha, jindy zase s černými mraky, jejichž tíže dopadá i na naši lidskou mysl. Svět kolem nás, který ruka člověka pouze málo upravila, je nádherný, dokonalý a vládne v něm řád. Radosti i strádání jsou v něm v rovnováze, je zde v míře vrcholové obsažen klid a smíření, které nám, lidem spíše bojujícím s životními zkouškami, chybí především.

Strom stojí a roky roste na určeném místě, mnohdy ne nejlepší a neoptimálnějším pro něj. Neaprotuje však a v podmínkách, které jsou mu dány, snaží se rozvinout do krásy a košatosti. Obyčejné stromy jsou našimi učiteli. Nespěchají, pohodou, příjemným stínem hladí a pokorně vše snášejí. Kéž bychom dokázali být jako oni.

Podívejme se vzápětí na lidská obydlí, na továrny, přehrady a mosty. Nejsou již tak jednoduché, plastické a prosty hran jako výtvořiny přírody. Mnohdy ale i před nimi musíme smeknout, neboť ohromující jsou některé výplody samotného člověka. Je však člověk sám? Stojí tu, ve svém bytí, vyčleněn? Člověk je někdy naplněn pocitem, že jako vývojově nejvyšší živý tvor na planetě Zemi může o všem rozhodovat, že změní svět podle vůle své. Občas si myslí, že ovládne i přírodu. Částečně ano - zúrodní půdu, přehradí toky, překlene propasti, provrtá hory, vykácí lesy a zasadí nové. Ale nad tím vším, nad obytnými domy a rozličnými stavbami je svět oblohy, jemných mraků a za ním, za ochranným obalem matky Země nekonečný, tajemný vesmír. Sem člověk pouze nesměle nakukuje. Létá jako ptáci, zkoumá hvězdy, svou návštěvou poctil Měsíc. Ještě je mnohé, co nezná, co nepochopil a rozumem uspokojivě nevysvětlil, co svou snahou nepokořil, co ještě svou vůlí neovlivnil k užítku či k pádu, před čím se v němém úžasu sklání a o čem intenzivně přemýšlí a bádá.

Jako každý tvor, šel jsem i já životem. Spoléhal jsem na to, co učiním, uznával to, co vidím, slyším, čeho se mohu dotknout. A při-

šel den, který vše změnil. Pouhou prosbou o pomoc druhému, prosbou, při níž se u srdce rozlil blažený pocit tepla a touhy pomoci, ne uznáním, ale pouhým připuštěním možnosti něčeho vyššího, než jsme my, lidé, se pod mojí rukou asi během minuty zcela ztratil zevně nahmatatelný útvar v lidském těle, který je sužoval a spokojený život činil nejistým.

Nezačal jsem věřit, začal jsem vědět. Můj život, dříve naplněný jednoznačným uznáváním prvotnosti hmoty, spolehnutím se na to, co sám udělám, se nerozbit, spíše jsem jej více pochopil. Není třeba se obávat, že připuštěním nového se starý názor zcela zhroutí a zničí.

To se stane jenom tehdy, když plamen touhy pochopit ve zvědavosti anebo v pohodlnosti brzy uhasíná. Můj život začal být bohatší, plnější a laskavější. Nebyl jsem sám a skutečnost, že nejsem sám, mi byla dána vidět častokrát.

Má duše, mé já, mé touhy se sklonily. Ne vždy a ne napořád. Mnoho chyb, závislostí a nesprávně pochopených tužeb si životem nadále nesu. Mé já je stále živé a moje pokora je nezřídka vystřídána marnou snahou o láskyplné přijetí a pochopení všeho, co život přináší. Učím se sklánět. Děkuji, prosím, nastoluji otázky. A něco, co nelze vidět ani pocítit, žiji-li v kvapu, mně odpovídá, hladí mne a učí. Dostávám víc, než vytvářím, než jaký jsem. Je to krásné milosrdenství, nesmírná, překypující láska, která provází nejen mne, ale každého člověka, i Tebe, čtenáře těchto řádků. To neviditelné, zářivé a milostivé nazývám Bůh. Někteří lidé, vždyť cest je bezpočet, tuto tvůrčí sílu působící ve Stvoření pojmenovali Podstata, Pravda.

Bůh není slovo, Bůh není tvor, Bůh v životě samém obsažen jest. Ničím jej nespoutáš, ničím jej neomezíš. Byl vždy, všude a stále je. Kdo Boha zhmotňuje a v různých podobách mu vzdává čest, Bohu se přibližuje, kdo Boha pochopí, ten s ním splývá. Kdo není nic a pro lásku k Němu, byť stále žije, umřel, ten věčností se stal.

Životem snažím se jít ruku v ruce s Bohem. A on mne učí a naplňuje mé dny štěstím. Skrže druhé dává každému z nás to, co potřebuje. Jeden peče chléb, druhý staví dům, další opravuje stroje, jiný se stará o dodržování zákonů a pravidel jednání.

Každému člověku je dán dar něco lépe než většina ostatních ovládat. Dar, který svou aktivitou a učáním zdokonaluje a rozvíjí.

Přichází k Vám moje třetí kniha. Sami posud'te, nakolik je mým dílem. Ještě nedokonale a ne vždy zcela správně se má mysl nořit do pramene poznání. Láska v něm obsažená nikdy nevysychá a snad v příštích chvílích naleznete odlesk její sladkosti.

Děkuji Bohu, že je stále s námi, že, sic chybujeme, neodvrací od nás svou laskavou tvář a dává nám vždy, v čas potřebný, novou sílu k životu, k lásce, k vidění krás světa i naději lepších zítřků. A Vás, čtenáře, prosím, abyste vše, co Vás obohatí, co promluví k Vašemu srdci, šířili vhodně, s pokorou a tolerantně dál. Aby síla lásky, projevovaná odpuštěním a milosrdenstvím, prodchnula naše domovy, náš národ, celý svět. Přeji Vám příjemnou četbu, pohlázení slovem i nová poznání.

# NASLOUCHEJTE

Naslouchejte ne tomu, co se právě hodně nosí,  
naslouchejte spíše učení, jež sdělují si zrána kosi.  
Naslouchejte i rose, která průzračností praví,  
že také v ní je ukryt démant Vašeho zdraví.

Naslouchejte partnerům prosícím mlčky, smutkem tváře,  
naslouchejte těm, z jejichž slov, činů vychází jasná záře.  
Naslouchejte lásce a slyšte vše, co se běžně neříká,  
pak do duší Vašich pokoj a do těl zubožených zdraví zavítá.

# STŘÍPKY POZNÁNÍ (I)

Zrno zaseté do půdy vzklíčí, poznání vstupující do člověka roste. Aby rostlina byla silná a poznání pravé, je potřeba péče a času.

\*\*\*

Všechny písně ptáků oslavují svého Stvořitele. Člověk vzdává Bohu čest poctivou prací, úctou k druhým, modlitbou, meditací a zejména všeobjímající, nezištnou láskou. Velebeno budiž pokolení, v němž není místa pro sobectví, závist a zlobu.

\*\*\*

Tak jako svůj jedinečný kostým mají každá rostlina i živý tvor, tak i cesta každé lidské bytosti je jedinečnou oslavou Boží dokonalosti.

\*\*\*

Zvládnutí malého a nízkého je dobrou průpravou pro let ve výškách.

\*\*\*

Každý den vychází slunce, každý den můžeme vyjít na novou cestu vedoucí k lepšímu životu. Teplé slunce, pokora, odpuštění a láska budou nás provázet.

\*\*\*

Našel kupec v trávě perlu a místo poděkování jal se hledat další. Obdobně hodně lidí je nespokojeno s čímkoliv, co dostává, a jejich nároky rostou jako plevel, zalévaný vydatným jarním deštěm.

\*\*\*

Co skryješ před lidmi, to mnohem více před Bohem obnaženo je.

\*\*\*

Svět postrádá pokoru a lásku, proto požehnán budiž ten, kdo je svým životem druhým ukazuje.

\*\*\*

S lehkostí obláčků plujících nad krajinou pohybuje se člověk, naplněný Bohem, těžkostmi světa.

\*\*\*

Rostlina Aechmea teprve po letech nasadí na květ. Po čase květ usychá a vedle rostliny počne vyrůstat nová, mladá. Dítě dospěje, zůstává, matka umírá. Stejnou, ale přesto jinou květinu vidíme v kořenáči. Obdobně neměnná je podstata člověka, pouze těl je bezpočet.

\*\*\*

Srdce mnoha lidí je zamčeno strachem z druhých a potížemi hmotného světa.

\*\*\*

Strojvůdce zastaví vlak, myšlenky jeho však běží dál. Lehčí je rukou hmotu ovládat, nežli mysl svou zkrotit a nechat ji v prázdnu rozplynout.

\*\*\*

Zahalena černým sukнем je bytost, žijící ve strachu. Lze spatřit světlo přes černý háv, který oči příkrývá? Odhrňte závoje a oči protřete si. A spatříte louku plnou květů, motýla, který svobodně

letí, oblaka, slunce a plno lásky. Spatříte Boha na Zemi a Váš život se stane pomocí těch, kteří jej ještě nenalezli.

\*\*\*

Misky s pokrmy Poznání jsou připraveny. Jenomže ne všichni z nich touží jíst.

\*\*\*

Mléko, které dítě rozlije, se již do nádoby nevrátí. Aby se ale nasytilo, nalije mu matka nové.

Stejně zbytečné je naříkat nad nedobře vyřešenou životní situací a stále se k ní vracet. Vezmi si ponaučení a věř, že Ti život dá možnost při podobném dění chybu napravit. Bůh netrestá, Bůh miluje a naději šťastných zítřků lidem dává.

\*\*\*

Pták nemůže zpívat o Bohu, pokud v zobáku drží larvu. Píseň jeho srdce se rozezní teprve, až ji upustí či se jí nasytí. Obdobně člověk, obtížený závislostí na hmotných statcích, nemůže pravé Poznání nalézt. Až se jich nabaží či je s díkem odmítne, otevrou se vrátka vedoucí k ráji.

\*\*\*

V prachu zoufalství rodí se u člověka touha být lepším a začíná hledání vlastní podstaty.

\*\*\*

Lehké je soudem slova setnout hlavu, nemožné vrátit ji zpět, aby znovu mluvila a patřila na svět. Neodsuzuj. Chápej nedokonalost lidskou, neboť sám nejsi dozajista nádobou čistou.

\*\*\*



Mnohý člověk má slunce na obloze tváře, jenomže v jeho nitru se sopka ukrývá. Nádobu je třeba čistit nejen na povrchu.

\*\*\*

Dokonalost bez prodchnutí Boží láskou podobna je úrodě ze zrna zasetého do kamenité země. Špatně se nasytíš pokrmem, který neobsahuje dostatek vody, a nenalezneš opravdovou spokojenost v životě, který není prosvětlován láskou.

\*\*\*

Kostky svého osudu si vrháme sami.

\*\*\*

Dávejte dětem svým pít z poháru lásky neustále. Aby, až stanou se matkou či otcem, uměly také ony lásku zase svým dětem dát.

\*\*\*

Nesměle vykoukne zjara pampeliška z matičky Země. Zesílí, rozkvetě, a až se louka její záře nasytí, odkvétá. Semínka odletí daleko, zakoření a začas zrodí novou rostlinu.

Vratce se malé dítě batolí, a když doroste, dává svým životem světu užitek. Léty vlasy zestříbní, hlas zeslábne a přichází smrt. Duch lidský věčný je a připoután k matce Zemi zůstává. A stejně jako pampeliška rodí se člověk znovu, mnohdy jen nepatrně vzdálen od místa, kde dříve žil.

\*\*\*

Podobna síti mobilních telefonů je lidská společnost. Člověk pomyslí na druhého, v okamžiku naváže spojení a vnímá jej, jako kdyby stál před ním. Někteří vědomě využívají, jiní si vůbec nepřipouštějí toto malé tajemství. Telefonní hovor naplněný ostrým sporem není příjemný. Obdobně působí na oba zúčastněné

myšlenky naplněné zlobou a závistí, byť jeden ani neví, že jsou k němu vysílány. A naopak hladí milá vzpomínka a zkrášluje den tomu, kdo ji vysílá, i tomu, komu je určena.

Myšlenka je dar, jehož cenu si ještě plně neuvědomujeme.

\*\*\*

Čas, kdy Bůh přijde, není nikomu znám. Nechť Vaše srdce a duch jsou připraveny na tyto požehnané chvíle. Naplnění Bohem znamená naplnění života.

\*\*\*

Obtížně usedá motýl na květinu, ohýbající se v silném větru. Nesnadno hovoří se Bohu k člověku, který stále spěchá.

\*\*\*

Na Zemi bylo vždy mnoho divotvůrců, málo však andělů s čistými křídly. Lásku, holubici bílou, chovali v srdci, účastí oko jejich zřelo, odpuštěním ústa jejich promlouvala a ruce pomáhaly tam, kde bylo třeba.

Své denní úkoly zvládnout se ctí, o to se snažme. Pomalu, postupně naplňovat číši svého žití průzračnou, bezejmennou, všeobsažnou láskou. Nespěchejme, pozorně kráčeje s myslí zakotvenou v Bohu po ošidné zemi divů a bolestí. Není nic, co by nás ohrozilo, co by nás odvrátilo od štěstí, kromě nás samotných.

\*\*\*

Sušenka namočená v čokoládě a život naplněný láskou chutnají znamenitě.

\*\*\*

Toužíš-li po majetku, budeš jej mít. Toužíš-li po poznání, naplní se Tvůj život věděním. Touha po opravdovém Poznání zavede Tě

k lidem obdobně smýšlejícím. Touha po Bohu přivede Tě před trůn Nejvyššího.

\*\*\*

Přímá je cesta člověka k Bohu. Dravá řeka jeho přání však vytváří četné zákruty, které pokojnou cestu mnohonásobně prodlouží a zdramatizují.

# ŽIVOT JE TĚŽKÝ JAKO TRÁM

Život je těžký jako trám, který máme nést. Přistoupíme-li k němu osamoceni, většinou se, byť jsme zpočátku silní, ztrháme. Proto je dobré, a celý život nás tomu učí, aby s nesením trámu pomáhali člověku druzí lidé. Nejprve oni jemu, posléze i on jim ulehčí úděl.

V raném dětství obstoupí trámec více lidí. Rodina se seběhne kolem novorozence a šťastna je. Život človíčka začíná. S tím, co potřebuje, mu pomáhají jeho blízcí a ochotně i neznámý člověk, který mrňouse na jeho první samostatné cestě za nákupem vysněných bonbónů potká. K čistému, bezelstnému stvoření jsou naše myšlenky a činy laskavé. Dítě roste a pomalu poznává situace, jimiž v životě každý jedinec prochází. Seznamuje se s příjemným pohlazením mámy a rovněž s tvrdou matičkou Zemí, na kterou koleny a nosem při spěchu na ještě vratkých nohou upadá.

V prvních letech pozemské pouti pociťuje nový tvoreček, nová naděje, malá jasná hvězdička tohoto světa, většinou velké štěstí. To pokud všichni kolem něj poctivě jeho životní trám nesou a snaží se v klidu a s láskou naplnit své, především rodičovské, poslání. Dítě předškolního věku se s životním trámem zlehka obeznamuje, pobíhá se švitořením kolem něj a jeho tíhu skoro nezná a nepociťuje. Ale i dítě, které máma s tátou opomíjejí, může padnout pod těžkostí podmínek, pod tíhou břemen na jeho život naložených. Kde není v rodině úcta, pohoda a smích, tam poupě lidské, dříve než se pořádně rozvinulo, počíná uvadat.

V období dospívání vědomě přiběhneme k trámu, k životním těžkostem, s voláním, že to také chceme zkusit, že jsme stejně silní a schopní jako všichni ostatní. Trám obrazně nadzvedáváme do úrovně pasu. Cítíme jeho obrovskou váhu, ale stále máme kolem sebe hodně těch, kteří nám ochotně, bez řečí a bez vyzvání, pomáhají. "Ještě jsi malý, zatím si hrej", říkají, když nás zkouška omrzí a chceme od ní odběhnout pryč. Mládí je čas, kdy již ve větší míře neseme své budoucí kříže a učíme se odpovědnosti, a tudíž je vhodné, abychom skutečnou tíhu trámu (života) častěji zakoušeli.

Mnozí rodiče trpí a nesnesou, když není vše tak, jak si přeje jejich milovaná dcera či syn. Svě dítě z posilovny ducha, z minizkoušky dospělosti, odvolají dříve, než vlastně pořádně začala. Koupí potomkovi, přestože nemají peněz nazbyt, co žádá, odpustí mu zasloužený krátkodobý zákaz televize, pravidelně dovolí své ratolesti běhat až do pozdního večera venku s kamarády, aniž má splněny povinnosti školní a uklizený pokojík. Rodiče umetají dětem svým častokrát až příliš životní cestičku, a tak je nepřipravují optimálně na období, kdy těžký trám, rozmanité starosti, sami ponесou.

Výběrem partnera a sňatkem vyzvedává člověk osudový trámec do transportní polohy na ramena a započne vykonávat opravdu samostatně životní zkoušky a činit závažná rozhodnutí. Snaží se zvládnout všechna úskalí svého bytí a dělat kroky správným směrem. Člověk není nikdy zcela sám, avšak časem někteří jeho spolunosiči (část příbuzenstva) zemdlí, odpadnou a hledí si pouze břemen svého života. Automaticky ti, kteří z rodiny a z přátel zůstanou, pocítují větší váhu, plní více úkolů a jsou přetěžováni. Společná cesta s majitelem trámu je o to víc zmáhá, sil a zdraví jim rychleji ubývá. Úsměv a samozřejmá pomoc, s níž přistupují k dětem, se směrem k dospělým osobám poněkud vytrácí.

Životní cesta vede chvíli rovinatou, přehlednou krajinou a dobře ubíhá. Vzápětí prochází místy nehostinnými a navíc stoupá do pořádného kopce. Tehdy je každý krok kupředu nesmírně obtížný. Hmotnost trámu skokem narůstá a občas přinutí člověka, jemuž patří, a s ním i řadu slábnoucích spolunosičů, k několika krokům zpět. Nezřídka celé procesí s břemenem života upadne. Několik lidí z příbuzenstva a přátel průběh našeho života a naše činy zraní na duši natolik, že odmítnou jít s námi životem společně dál. Teprve obtížné situace prověřují charaktery a ukazují, na koho je opravdové spolehnutí.

Člověk je tvor houževnatý, jeho duch je nevyčerpateľným zdrojem sil, a tak většinou trám donese za padesát, šedesát či osmdesát let na místo jeho určení. A životní trám, jehož cena tkví v přínosu pro druhé, je použit na stavbu chrámu Díků a nadějí. Nosič, dnes již důchodce s řídnoucími a prošedivělými vlasy, může a také má odpočívat, vzpomínat na strastiplnou mnohaletou pouť s trámem a s odstupem času hodnotit, co mu život přinesl, co

a jak jej naučil. Krása těla i lidské zdraví věkem uvadají, růže poznání však teprve ve zralém věku nejnádherněji rozkvétá. V každém šperku je obsaženo nejen jeho zevní ztvárnění, ale i duch toho, kdo jej zhotovil. S láskou vytvořené září navěky a přežívá svého tvůrce.

Krok za krokem naplňujeme své osudové poslání a postupnými zkouškami, které nás provázejí od narození, dozráváme až ke dni chvilkového rozloučení s hmotným světem. Během pouti časem se mnohému naučíme. Kdo sílu lásky okusí, ten stává se nosičem silným a ochotným. V jednotě s druhými nachází své místo, jednotou s druhými silí.

A jaké že plyne z přirovnání života k trámu a člověka k jeho nosiči ponaučení? Sám nejsem nic. Osamocenému mne vítr událostí snadno zlomí. Opuštěný jedinec je velmi zranitelný, a proto druhé o pomoc gestem, tichým hlasem či jen touhou skrytou v duši prosí. Jdeme svým životem, dívejme se kolem, a kde cítíme, že je potřeba, tam pomáhejme. Jednou úsměvem, druhdy radou, jindy zase přiložme ruku k dílu. Přiskočme bez zaváhání tam, kde nosiče životní trám už překonává, kde se jejich pohyb vpřed skoro zastavil a kde pod tíhou nákladu vrávorají. Vždyť i moje bolístky druzí vidí a určitě přiběhnou i mně ku pomoci, když to bude nutné. Komu bylo pomozeno, ten ví, jaká je to úleva, když není na zvládnutí problému jenom jeden, ale dva či ještě víc.

Kdo sladkost milosrdenství okusí, ten zpit štěstím je a radostnou píseň chvály života a lidské dobroty zpívá zplna hrdla po kraji. Milujme, tolerujme, odpouštějme. Pak svět se stane mraveništěm, které jeho pracovití a skromní obyvatelé krásně vystaví, neboť každý z nich ví, co a jak dělat. I malý mraveneček dospěl k poznání, že v jednotě je síla, že společně lze lehce zvládnout i náročné úkoly, že vzájemně se chápající společenství je nadějí pro jednotlivce a smyslem existence všech živých tvorů na Zemi.

„Miluji život svůj a jsem připraven, toužím pít z poháru jeho poznání sladké i hořké nápoje, poněvadž vím, že je to má cesta. Zvládnou svůj život se ctí a láskou a Ty, Bože, mi k tomu, prosím, pomáhej.“ To nechť je naše krédo. Ve hmotě naplnit poslání svého ducha.

Kdo ví, že nikdy není sám, toho život není těžký trám, ale procházka s přítelem místy příjemnými i nehostinnými. Díky Bohu, že vede nás, ovečky své, k Poznání a k Lásce.

## JSEM JAKO VY

Jsem jako Vy, nejsem víc.  
Bez Boha prázdno, pouhé nic.  
V čas pravý vše krásné, dobré On mi dal,  
problém vždy nastal, když jsem lásku vzal.  
Myšlenkou, slovem, činem závisti a pýchy,  
modlitba čistí, Světlo prozařuje hříchy.  
Milost Boží všichni dostáváme,  
však jak my Pána, Lásku uctíváme.  
Marii Matku i jejího syna,  
bolest je naše a ne Boží vina.  
Pohlad', pochval, usměj se na okolitý svět,  
máš vše, co třeba Ti, chybné je závidět.

V prach obrátí se všechnen majetek i tělo,  
avšak duše roste, dle toho, jak jí se chtělo  
poznávat Boha v lidech, nésti jejich kříže,  
nahlédnout také do sebe, do bolestí díže.  
Pochopit a odpustit, to nás život učí,  
touhy, mylné představy srdce svazují a mučí.  
Rozerván je v mysli své, posléze i v těle  
ten, kdo v sebe věří jen a Lásce neoddá se cele.  
Až se srdce s důvěrou, bez kapky bázně, hany  
rozšíří vůkol, do druhých, ve všechny světa strany,  
až štěstí naše v bolestech, v pomoci pochopíme,  
pak Boha plně poznáme a vzdáním zvítězíme.

Jsem jako Vy, vůbec nejsem jiný,  
každý Světlo ukrývá, každý vrhá stíny.  
Co by má láska bez Boha, bez jeho požehnání byla,  
to ona mne k Vám dovedla, do žil chuť žiti vlila.  
Rosteme jako květiny, jež budou jednou zžaté,  
užitečné budme rostliny a srdce mějme zlaté.  
Cit, ten lásku otevře, zralý hrozen praská,  
svět pak celý změní se a zbude jenom láska.

## U LÉČITELE, LÉKAŘE

Při návštěvě léčitele víra v srdci býti má. Víra, že léčitel pomůže zmírnit zdravotní potíže, odstranit bolest a přivést tělo znova do rovnováhy a spolehlivě funkčního stavu. Víra v to uvolňuje pacienta především psychicky. Víra otevírá trpícího člověka nejen slovům toho, kdo jej léčí, ale taktéž přijímání životadárné energie, kterou léčitel, služebník Boží, vyzařuje.

Rovněž v ordinaci lékaře rozhoduje o výsledku léčby ve velké míře víra. Vzorný nemocný lékař věří a otevírá své srdce, mysl, tělo, celou svou osobnost jeho radám a působení. A také lékař má být naplněn vírou, že pomůže, neuhaslitelnou touhou uzdravit a vědomím, že před ním stojící pacient je v okamžiku léčby středem světa. Požehnány jsou ruce lékaře, který si nemocného váží, jako by to byl první anebo poslední pacient jeho lékařské praxe. Láska mezi mužem a jeho ženou, mezi léčeným a jeho ranhojičem má neustále sílit, přibližovat se nekonečné a všeodpouštějící lásce Boží, ne uvadat stereotypem, nedůvěrou a pochybnostmi jako květina bez vody. Vláhou, nejen růží lidských, je láska a zdrojem lásky jsou srdcem žitá víra, oddané konání a věrnost služebníka, který uzdravuje, svému pánu, Bohu.

I zubní lékař přispívá k léčení celého těla, neboť zaceluje otvory, zubní kazy a jiné ústní defekty, jimiž člověku z organismu odchází životní síla. K zubaři vstupuj s pokorou a na křesle, za zvuku vrtačky, zpytuj svá minulé slova a činy. Nehoda není náhoda a vypadnutá plomba není důvodem ke strachu, jako spíše impulsem k zamýšlení. Kdo uslyší první varování svého velmi přetěžovaného těla, ten klidnější okamžiky příští posleze prožívá.

Na počátku bylo Slovo. I na začátku jakékoliv léčby, vyšetření, přípravy (byť drobné) operace má býti slovo. Teplé lidské pohlázení, které je spojené s nemocnému pochopitelným vysvětlením situace, léčebných postupů a očekávaných výsledků. Slovo je rozhodující pro zdar či neúspěch jakékoliv terapie, neboť je základem dalších myšlenek nemocného. Je klíčem, který buď odemká, nebo též na sedm západů uzavírá cestu k světlejším zitrkům a k vyléčení.



Řeč, schopnost pronášet slova, je jedním z nejcennějších darů, který byl člověku do vínku dán. Slovo je od Boha a má být správně voleno a používáno. Hovořit s nemocným znamená přibližovat jej rovnováze, vnitřnímu souladu a míru, z nichž lidský duch, který hmotu těla oživuje, vzešel. Léčit znamená vlévat do člověka lásku a čistou energii bytí. Léčit znamená nacházet kanály a životní situace, jimiž chuť žít uniká. Léčit znamená odstraňovat neviditelné balvany smutku, pláče a nepochopení i jisté prospěšnosti právě probíhajících složitějších životních situací. Odstraňovat balvany, které na prsou nemocného a na ne dokonale fungujících orgánech jeho těla leží. Léčit znamená vidět lidské zdraví nejen jako bezchybně pracující tělo, ale též jako správně reagující mysl, jako svěžího, avšak současně pokorného a skromného ducha. Zdravý člověk zdravě, nesobecky, ku prospěchu sebe i druhých smýšlí, hovoří i jedná. Léčit znamená přibližovat člověka k Bohu. Proto na počátku každé léčby má být, pro její zdar a úspěch, slovo naplněné soucitem s trpícím, pochopením a láskou.

Nádobu je třeba otevřít, nežli do ní začnu nalévat. Léčený, zejména při první návštěvě, touží po pohlazení, po spoluúčasti a potřebuje určitý čas na to, aby ulevil duši a vyjádřil své nejniternější pocity. Takto připraven následně očekává Božskou lásku, kterou do něj léčiteli či lékařem vlévají podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, s prosbami za nemocného na rtech i v duši.

Při zahájení léčby slovem se snaží léčitel vzpurnému koníkovi ukázat ztracenou cestu do tepla stáje, pokouší se zbloudilou, zoufalou ovečku donést na rukou do bezpečí ovčince. Pokud si léčený alespoň trošičku uvědomí a do srdce svého znovu přijme vyšší, ušlechtlejší sílu, již je Bůh, počne na svou existenci pohlížet smířlivěji a laskavěji. Poopráší, znovu objeví schopnost pravdivě vidět svůj život, jemné předito jeho příjemných okamžiků i varovných upozornění. Ruku v ruce s Bohem člověk bezpečně kráčí všedními dny po rozbouřené hladině života.

Mnohý bolestí zbavený jedinec vyznává, někdy skoro až slepě, schopnosti a umění léčitele. Ale ten, věda, že nebyl tím, kdo konal, ale jenom tím, skrze něhož bylo konáno a projevila se vůle Boží, večer k modlitbě pokleká a prosí: "Bože, prosím, pomoz těm, kteří Tebe skrze mne volají." Kdo ztíší mysl a odhodí přehnaná přání,

## PODSTATA LÉČBY

Co je podstatou léčby, podstatou uzdravování populace lidovými léčiteli, ale i lékaři? Působením čeho dochází ke spontánnímu vyléčení? Kdo Vás uzdravil? Dokázali jste to sami, či lékař, léčitel byli těmi, kdo sňali břímě nemoci? Anebo ještě někdo úplně jiný Vám ulehčil na další plavbě mořem času?

K podstatě léčby, ke zdroji ozdravných sil dochází každý člověk postupně sám. Pozvolna se prokousává hmotou a počíná si uvědomovat její roli. Posléze nalézá ducha, jeho rozličnou čistotu a míru pochopení smyslu našeho bytí.

Osobitě hledání a poodkrývání Podstaty dotyčného osloví nejvíce, jeho výsledkům nejsnáze uvěří a přijme je za své. Vždyť bude-li Vám někdo vypravovat o "zázracích" a tajemných zážitcích, které se v jeho životě staly, přijmete tento výklad bez pochybování? Do jaké míry druhému uvěříte? Naopak o tom, co Vás osobně potkalo, vůbec nepochybujete, neboť jste byli přímými účastníky oné zajímavé situace či nepochopitelně rychlého a dobrého vyřešení jistého složitě se jevícího příběhu. Člověk nejčastěji uvěří skrze vlastní prožitek, v němž se Bůh velmi zřetelně zřítomní. Skutky a děje, které naše oči vidí, uši slyší i ostatní smysly vnímají, nás vedou hlouběji k jádru věci a pomáhají nám poznávat například i co je podstatou léčby.

Zdraví dlouhodobě hledající člověk vyzkouší kromě užívání léků také jiné postupy. Nejprve to jsou rozličné diety, masáže či vodoléčba. Osobně poznává jejich kladný účinek na lidský organismus. Poté, povzbuzen zlepšením své kondice díky pití bylinných čajů, navštěvuje léčitele, který snímá lidské bolesti bezkontaktně tahy rukou, a poněvadž se po návštěvě tohoto lidového uzdravovatele cítí čtrnáct dní výrazně lépe, přijímá, že též "kroužení" rukama kolem jeho těla napomáhá navrácení zdraví. Ve svém poznávání zdrojů zdraví jde neustále dál, blíže k základu léčby.

"Ani se mne nedotkl, a záda mne přestala bolet", praví muž a jeho přítel mu oponuje: "To není možné, tomu nevěřím." Teprve až něco obdobného kamarád "na vlastní kůži" zažije, teprve potom

uvěří a své poznání bude rozšiřovat k těm, kteří zatím, jako dříve on, odmítavě kroutí hlavou.

Pevná víra hory přenáší, ovládá hmotu a svět k obrazu myslí utváří. Ale jsme jenom lidé, tvorové ne zcela dokonalí, chybující, trpící, plačící, toužící, chtiví. Nejsme ani lepší, ani horší. Každý žák školy života umí něco lépe nežli ostatní, každý člověk při zkoušení všedními problémy myslí především či alespoň trošičku na sebe a své já před potřeby celku předřazuje.

Není člověka nevěřícího. Jeden věří ve vyšší sílu, druhý především sobě a říká, že má jenom to, co si sám udělá, a že jedine na své konání se může plně spolehnout. Další pouze pasivně přijímá, například že  $1+1 = 2$ , a vůbec nad tím nepřemýšlí. Ale i to je určitá víra. Dospějeme k jistému poznání a jeho nosné myšlenky pak obvykle hlásáme. Neboli do jakého moře se ponoříme, vodu toho moře budeme pít.

Během stavby domu prožijeme spoustu dřiny, potíží a i s odstupem několika let si připomínáme, jak se nám právě zde, v místě garáže, těžce hloubil základ, jak komplikovaně jsme vytvářeli efektní schodiště. Při pohledu z letadla, z výšky nedalekého kopce, z pozice nadhledu se naše rodinné sídlo jeví veliké asi jako krabička od sirek. Povzneseme-li se alespoň maličko nad starosti, ale i nad radosti světa, stanou se ony ne tak důležitými, ne tak bolestnými. Míra nadhledu nad strastmi i úspěchy zrcadlí pevnost a hloubku víry, úroveň uvědomování si, že v životě nejsme nikdy sami a že také v poušti, v bouři je s námi přelaskává, vždy pomáhající síla, kterou individuálně nazýváme a s níž se snažíme splynout.

Víra člověka ještě poměrně závislého na hmotě se uskutečňuje v oblasti hmoty. K Pravdě bližšímu poznání dochází tím, že skrze nezdary poznává, že moc peněz není tak neomezená, jak si myslel. Uvědomuje si, že jejich přebytek, získaný rozsáhlý majetek a skříně plné nakoupených věcí, které se mu líbily, nejsou zárukou štěstí a duševní pohody. Na co Vám bude nádherné, honosné obydlí o deseti pokojích, když v něm budete žít sami bez partnera a dlouhé chvíle si budete krátit večírky s výstředními přáteli a s obdivovanými podnikateli, jimž ale své nitro nikdy nemůžete bez obav, spontánně otevřít. I pro majetek platí: "Pán Bůh dal, Pán Bůh

# VÍRA

Věřit znamená sílit. Kdo věří, nejde již svým životem sám a pevnou oporu našel. Věřit rovná se chápat, tolerovat, děkovat i za bolestné a vědět, že vše má svůj smysl a pevný řád.

Víra přechází ve vědomí, v nezvratitelnou jistotu, že kolem nás je i jiný svět. Nevidíme jej, neohmatáme si jej, avšak přesto nás tento neviditelný a láskyplný svět ducha nesmírně ovlivňuje a určuje mnohé v našem bytí.

Kdo věří a ví, získává, ale může též ztrácet. Po nadšení, plameni touhy po Bohu, přichází období klidu, jistoty, avšak i ochlazení a zevšednění. Pokora mizí u toho, jehož srdce není s Bohem pevně spojeno a víra se ocitá na hliněných nohou vlastního já. „Já vím“ a ne opačně: „Oddávám se, sloužím, miluji a Bohem jsem veden“, spíše slyšíme. „Já vím“ ošidné jest.

Víra je dar, nabízený lidem všem. Víra je láska k Bohu, ale někdy přináší i posměch těm, kteří vzdávají hold svému Pánu a Učíteli. Víra je cesta člověka k Bohu, po níž On sám jej vede. Je mnoho náboženství, avšak jeden je Bůh, jedna Podstata, jeden cíl, v němž nitky cestiček lidských sbíhají se.

Kdo je Bůh? Je bytostí, či pouhé nic? Ptej se, a On odpoví podle potřeb, zralosti a touhy Tvé. Nepřemýšlej, miluj. Neusiluj, spíše vnímej službu, o kterou Tě prosí, a čas pro její vykonání příhodný.

Pro jednoho Bůh Pánem jest,  
druhý neosobnímu božství vzdává čest.  
Třetí v lese modravou záři spatřil,  
další se s Bohem ve zvířatech skrytém sbratřil.  
Mnohý zas chrání přírodu a Matku Zemi,  
pro jiného cetky světa, touhy nemají již ceny.  
Každý k Bohu jde a různě v něho věří,  
On všechny dítky miluje, láskou hladí, měří.  
Když pokoříš se pro Boha, nikdy nepochybiš,  
nezkoumej příliš zákony, spíš čiň, co srdcem slíbiš.

# PANDOŘINA SKŘÍŇKA

Aby pohádka byla pohádkou, Honza dostal princeznu a byla jim vystrojena velkolepá svatba, aby děti poznaly, že dobro a láska vítězí nad zlobou a chtičem, musí se kladná postava, například princ, utkat s drakem, splnit nelehké úkoly krutého krále, zlomit moc čarodějů a ježibab. Častokrát se nám při pohádkách tajil dech, schovávali jsme se pod peřinu či do bezpečí náruče maminky, která nám je četla.

Dnes na pohádky nemáme čas a ani věk. Na jejich ponaučení a smysl pozapomínáme. A to je škoda, neboť pohádkové příběhy prožívá každý člověk. Uzí nádhernou princeznu a bláznivě se do ní zamiluje. Střetne také lítou saň, kouzelníka a manipulátora s lidmi nebo přísného vládce ve svém zaměstnání.

Člověk chodí po Zemi, učí se milovat i činí během svého putování časem chyby. Do cest a osudů druhých lidí zasévá prosazováním svých představ semínka bolesti, která, zalévaná pláčem, rychle vzrůstají. Přejde den poslední, člověk odloží šat svého těla a do světa ducha odnáší si vše, co vytvořil. Láska, štěstí a pomoc, které svým životem dal, naplňují jeden koš. Bolest, křivdy a nespravedlivé soudy, jichž se dopustil, zavřeny jsou do skříňky Pandořiny.

Lidský duch si odpočine, plní jisté úkoly na "onom světě" a za delší čas či poměrně brzy nalézá nový, jemu slušivý šat, do něhož se obléká. Začíná nový život, znovu začne poznávat svět. A na Zemi s ním přicházejí koš lásky i skříňka bolesti, zla a běd.

Milosrdným jednáním a pokorou člověk koš nadějí naplňuje a skříňku Pandořinu pevněji uzavírá. Avšak přijde okamžik, kdy člověk musí skříňku bolesti a útrap pootevřít. A láska v srdci brání strádání a smutku, aby se rychle, razantně rozletěly jeho životem a aby chyby minulosti, oživené současností, bolely a bolely. Kdo lásky nedbá, kdo ji nevytváří, ten ochranu před obsahem skříňky běd má malou a jeho život po jejím otevření rázem skomírá.

Až přijde čas, který Bůh určí, namaže se krajíc našeho života smrdutými tvarůžkami nebo sladkým džemem. Namitnete, že i tvarůžky jsou dobré. Ano, vše k užitku člověka jest, bolest i bezstarostné žití, obé obohacuje. Řadu příležitostí a zkoušek přináší čas,

kdy se duše raduje, odpočívá a na další cestu sil načerpává. Možností rozkvést je i těžká nemoc, obtížně zvládnutelná situace, nezájem a pohrdání.

Nechť všichni jsme připraveni, láskou a dobrem obaleni, aby to ne tak pěkné, co jsme dříve vytvořili, bylo jimi rychle prosvíceno a rozpuštěno. Láskou rosteme k nebeským výšinám a odnímáme sami sobě viny, budoucí trápení a sváry. Láska je síla sil, která nás zdobí. Nechť koš naší lásky je vrchovatý a ve skříňce Pandořině nechť pusto, prázdno jest. Lásku dávejme, nepokojů a soudů se chraňme. A náš život stane se postupně poklidnou, radostnou poutí po matičce Zemi.

Požehnání jsou, kdo slyší zvony lásky v každodenním hřmotu světa. Požehnání jsou, kdo vidí slunce naděje, i když obloha je zatažená a její chmury na člověka tíživě dopadají. Ne v radostech, ale v utrpení rodí se život věčný. Trpělivostí a sebekázní se přibližujeme trůnu Nejvyššího, bráně nebeské, za prostor a čas.

# DUCHOVNÍ CESTA

Na počátku své jedinečné životní cesty se mladý, myšlenkově zralý a dotvářet svůj osud vědomě k lepšímu odhodlaný člověk domnívá, že musí zvědět, osobně okusit skoro vše, co společnost, její výtvoři a poznatky lidem nabízejí. Ke konci svého putování, ve stáří, když tělo je slabé a duch naplněn mnohými, nezřídka trpkými zkušenostmi, poznává, že vlastně nepotřeboval vehementně usilovat, že bylo krátkozraké rvát se s životem. Co bylo k jeho dobru a mělo přijít, to v pravou chvíli přišlo. Čeho se mu nepodařilo dosáhnout, co z nabídky příležitostí nevyužil, to se při hlubším pohledu na danou situaci ukázalo jako prospěšné pro jeho charakterové a názorové zrání.

Při zpětné projekci uplynulých sedmdesáti, osmdesáti let své existence si člověk uvědomuje, že všechno nezbytné bylo pro něj neustále připraveno a čekalo na dosah. Jen on ve svých hekticky běžících přibězích a setkáních přehlédl Lásku, která jej věrně provázela a ochraňovala.

Spěchajíce životem nevychutnáváme plně jeho krásu. Jenom okrajově, zlomkem pozornosti o ni zavádíme. Nevciťujeme se do jemně utkané dokonalosti světa a po malých kapkách ztrácíme pohodu, radost, zdraví. Nadměrnou, harmonií Stvoření nedovolenou rychlostí projíždíme nevšímavě místy, v nichž je pro nás uchystáno láskyplné pohlázení, občerstvení duše i těla. A prakticky vzápětí, neuspokojeni, závodem s vteřinovými ručičkami zcela vyčerpáni, voláme mlčky anebo docela zřetelně a až neadekvátně silně po něze, klidu a odpočinku. Přehnanou snahou scházíme ze správné cesty k Bohu, narážíme ne bez úhony do pevných svodidel neúspěchů, nepochopení či nemoci. Naše dobré charakterové vlastnosti chřadnou, nevzkvétají. Komplikujeme si své bytí v duchu i ve hmotě.

Kdo pravidelně přibrzdí a zastavuje alespoň na pár minut své kroky, kdo permanentně pozvedává svoji duši z prachu starostí, termínů a omezení, kdo zprvu věří a posléze ví, ten snáze kráčí událostmi dnů a jeho cesta je oslavou všeho stvořeného. Brány pokoje a štěstí se před ním samy otevírají.

## BOŽE, PROČ JSI MNE OPUSTIL

"Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil", zpíval zaníceně, opravdově a od srdce věřící, který právě procházel složitějším obdobím svého života, při mši v kostele. Vtom k němu promluvil tajemný a laskavý hlas.

"Nikdy jsem Tě neopustil, nikdy jsem neopustil žádného člověka. Každého miluji, každému dávám, každého naplňuji. Jen Vy mne můžeme zahlušit, jen Vy mne můžete pošlapat, jen Vy mne nevpouštíte do svých srdcí. Opustíš snad Ty, co je Ti milé?"

Jsem láska, nekonečná, hladivá, Vaše. Jsem s Vámi ve Vás, činím Vašimi údy, prosím Vašimi ústy, nabízím Vašemu životu. Vedu Vás, konejším a někdy s Vámi i pláču.

Svět chřadne, neboť dobrotu svou skrýváte čím dál tím více. Necháváte se ovlivňovat obavami, svádět ke shonu a zmatku. Pro trochu blaha majetkem získaného zapomínáte na své protějšky, na své děti, na lásku, po níž všichni nesmírně toužíte, třebaže to nedokážete říci či jinak vyjevit.

Neopouštím Vás a přicházím ke každému, kdo mne volá. Otevři své srdce, abych Ti mohl dát to, oč si myslíš, že jsem Tě připravil. Dávám Ti poklad jemnosti a lásky. Dobře s ním hospodař.

Amen."



# NADĚJE A POHLAZENÍ

## Požehnaný jsi

„Požehnaný jsi, Bože, navěky, neboť jsi mi ukázal, že z Tvé ruky všechno máme a že i to těžké, co nás potkává, je jenom cesta a naděje lepších zítřků, jejíž obtížné zvládnání bolí nejen nás, ale i srdce Tvé.

Požehnaný jsi, Bože, navěky, neboť jsi mi ukázal, že zpověď je očista duše srdcem, ne volba rozumem, co říci mám a co nikoliv.

Požehnaný jsi, Bože, navěky, neboť jsi mi ukázal, že mohu s důvěrou do rukou Tvých vložit život svůj.

Požehnaný jsi, Bože, navěky, neboť jsi mi ukázal, že kříž bolesti i pohlazení štěstím jedno jest. A proto Ti vždy budu s pokorou a úctou děkovat za vše, čím prosy-cuješ moje dny.”

„Požehnaný jsi, Bože, navěky”, zpíval dívčí chrámový sbor a věřící v reflexi na tato slova pokračoval ve svém tichém vyznání Bohu, k němuž se modlil a jehož celou svou bytostí oddaně miloval. Kéž bychom všichni, jako ten věřící, dokázali svými myšlenkami a činy vždy zpívat:

„Požehnaný jsi, Bože, navěky.”

## Úvaha o lásce

Pravá láska není jenom bezmezným dáváním, tak jak si to představuje většina lidí. Pravá láska je prodchnuta Božím poznáním. Vždy nemusí být po našem, vše se nemusí naplnit a využít, třebaže jde o náš zájem, o touhu našeho partnera anebo dětí, které velmi milujeme.

Skutečná láska neznamená neustále činit za druhého to, co on nekoná a opomíjí, ale spíše trpělivě, vědomi si pokory před vůlí Boží, stát i při starostech a bolestech našich nejbližších v poznání,

## OBSAH:

Modlitba před léčbou .....	3
Několik myšlenek úvodem .....	4
Naslouchejte .....	7
Život ve zdraví .....	8
Slunce porozumění .....	14
Láska .....	16
Člověk-nositel dobra .....	17
Střípky poznání (I) .....	20
Zrcadlo úcty k tělu .....	26
Není .....	33
Dva dělníci, žaludek a prs .....	34
Cesty ke zdraví a k Bohu .....	46
Oko - okno do duše .....	47
Střípky poznání (II) .....	53
Postřehy k zamyšlení .....	58
Život je těžký jako trám .....	64
Jsem jako Vy .....	67
Dar uzdravovat .....	68
Střípky poznání (III) .....	73
Návštěva lékaře, léčitele .....	78
Pokání .....	85
U léčitele, lékaře .....	86
Vzorný lékař .....	103
Pokoj Vám .....	105
Střípky poznání (IV) .....	106
Podstata léčby .....	112
Svoboda ducha .....	120
Dogma .....	122
Písně duše .....	125
Život věčný .....	127
Pokora a úcta .....	133
Střípky poznání (V) .....	135
Víra .....	140
Pandořina skříňka .....	141

Duchovní cesta .....	143
Meditace provinilce .....	162
Bože, proč jsi mne opustil .....	164
Naděje a pohlazení .....	165
Střípky poznání (VI) .....	174
Modlitba po léčbě .....	178
I řekl Bůh .....	179
Doslov .....	180

Miroslav Hrabica

## **LÁSKA - CESTA KE ZDRAVÍ I K BOHU**

Obálka: Anežka Šťastná

Grafické zpracování a litografie: Tigris spol. s r.o., Zlín

Tisk: BOMA PRINT, spol. s r.o., Tiskárna Kyjov

Vydal:

Ing. Miroslav Hrabica, SNP 1175, 765 02 Otrokovice

Objednávky a distribuce:

Ing. Miroslav Hrabica, Okružní 4731, 760 05 Zlín, tel. 577 144 734

Vydání první, dotisk

ISBN 80-902322-1-3